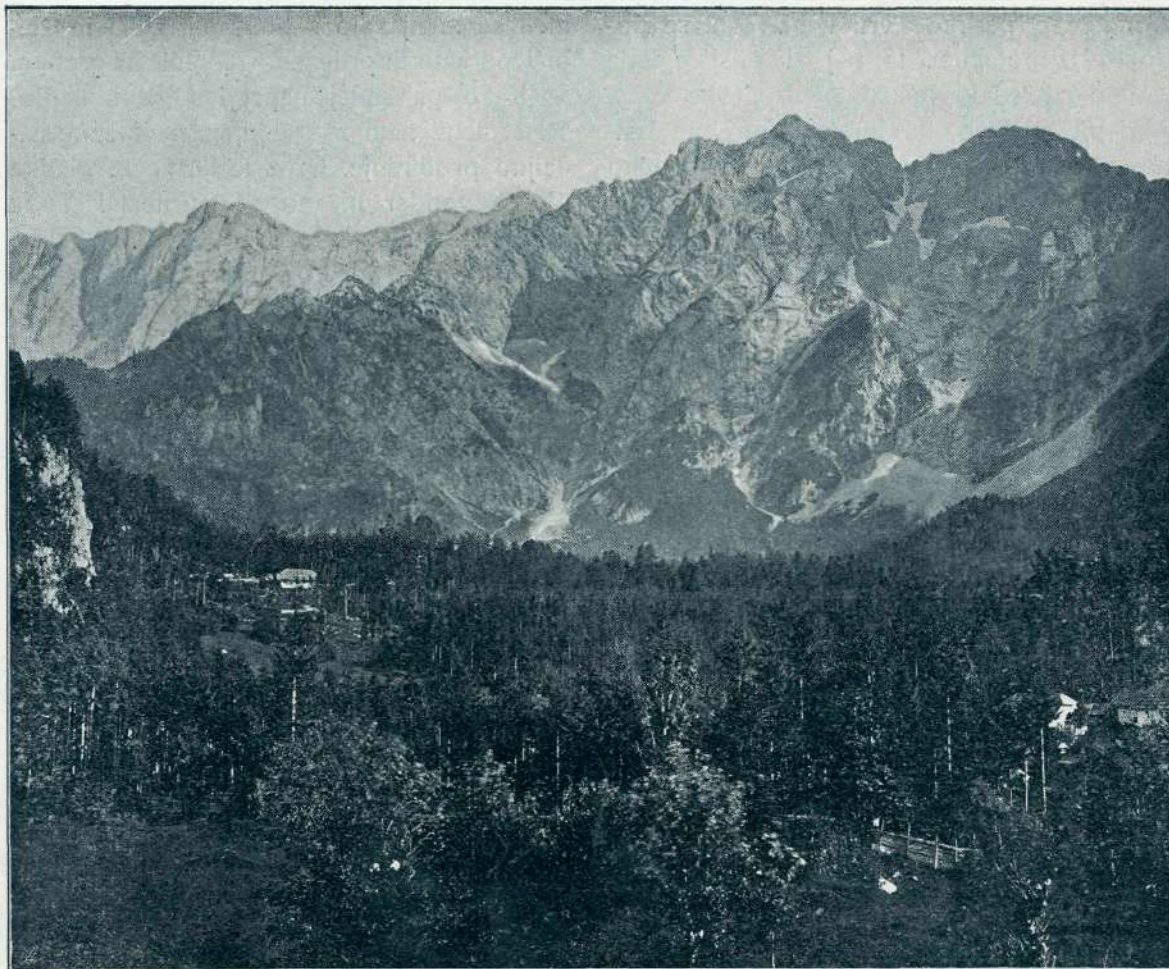

goče je pa, da je prilezel eden ali drugi izmed njih na južni vrh (2442 m), na katerem je jako veliko prostora in kamor morda tudi kak kozel zaide.

Tudi Suhadolniku je bila znana Kočna. Okrog l. 1865. je peljal nekega hribolazca gori. Prišla sta pa le na južni vrh. Nekaj let pozneje sta jo zopet naskočila, a tudi to pot je nista premagala. Šele Frischaufu

Suhadolnik. V Zgornjem Dolcu sta našla še precej veliko snežišče. Ko sta prišla v konec kotla, sta krenila na levo in zlezla na precej ozko polico. Tu sta zadela na nekaj jako težavnih mest. Nadaljno pot popisuje Frischauf v spisu „Sannthaler Alpen“ tako-le:

„Lezla sva navzgor po gladkih ploščah, na katerih sva se komaj obdržala. Skalovje je bilo tako nezanesljivo, da se mi je na

KOKRSKA DOLINA: SPODNJA JEZERSKA KOČNA.

FOTOGRAF. A. BEER V CELOVCU.

se je to posrečilo. Ko je bival na Jezerskem, se mu je kaj hudo skominjalo po njenem ostrem vrhu. L. 1875. se je prvokrat polakomnil, da je izkušal gori splezati. Toda ni imel sreče. Prišel je na zahodni vrh (2484 m), odkoder pa ni mogel prilezti na najvišjega.

Naslednje leto je ponovil svoj poizkus, in sicer od južne strani. Spremljal ga je

dveh mestih vdrlo pod nogami, in sem dobesečno visel v zraku več kakor 1000 m visoko nad prepadom. Toda kmalu je bilo bolje. Prilezla sva na greben in po njem do podnožja zadnjega vrha, ki se dviguje iz grebena kakor mogočen stolp. Splezala sva previdno po nezanesljivih stopicah in bila sva na najvišjem vrhu Kočne (2541 m).“